

ἢ ἄνευ λόγου διανυκτέρευσις, ὃ μετ' ἀσφυξίας στρατω-
σμός, αὐτὰ πρέπει νὰ λείψουν.

Τί εἶνε ὁ λοχίας, ὁ λοχαγός, ὁ ταγματάρχης; Διδάσκα-
λοι πληρωνόμενοι διὰ νὰ ἐκπαιδεύσουν στρατιώτας. Καὶ τι
εἶνε οἱ στρατιῶται; Οἰκότροφοι ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν δι-
δάκτρων πληρόντες τοὺς διδασκάλους τῶν.

Καὶ αὐτοὶ δὲ καὶ ἐκεῖνοι ὑπὸ ἡθικὴν ἐποψίν εἶναι ἀδελ-
φοί, εἶναι συμπολίται, εἶναι **κατ' οὐσίαν ἕσοι**.

Ὅλον λοιπὸν τὸ τυραννικὸν παράστημα, λείψανον ἀ-
χρείων χρόνων, πρέπει νὰ λείψῃ.

Ἐνθυμηθῆτε ποῖα διαφορὰ ὑποχρεώσεων μεταξὺ ἀξιωμα-
τικῶν καὶ στρατιωτῶν. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἔχουν ὅλα το
θέλητρα. Οἱ στρατιῶται ὅλα τὰ βάρη. Αὐτοὶ λοιπὸν εἶ-
ναι μεγαλειότεροι ἐκείνων.

Ἡ τιμὴ τοῦ στρατιώτου εἶναι τιμὴ τῶν ἀξιωματικῶν.

Καταστρέψατε τὴν τυραννίαν ἐν τῷ στρατῷ· ἄλλως δὲν
θὰ ἔχετε ποτε στρατόν.

Καλιδάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εἰς προὔπαντησιν τῶν Βασιλοπαίδων ἐστάλη ὁ ὑπουργό-
παις τῶν ὑπουργῶν κ. Βούλγαρης.

Ἐπεθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν ἂν συνέπαιξαν βώλους, ἀε-
τὸν ἢ κούκλαις. Ὁ κ. ὑπουργὸς πιστεύομεν νὰ διεκρίθῃ εἰς
τὸ τελευταῖον παιγνίδι καὶ νὰ ἔλαβε καὶ κἀνὲν **μπράβο** ἀπὸ
τὸν εὐφυῆ Γεώργιον.

Μᾶς ἤρесе πολὺ ἡ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων μετάφρασις τη-
λεγραφήματος τοῦ Χαβᾶ, καθ' ὃ καὶ **σκευασθεῖσαι** ὁδη-

γίαι πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ συνηνωμένου στόλου κτλ. »

Αὐτὴ ἡ ἀσκευασία τῶν ὁδηγίων εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ
τεριέχῃ ἐκρηκτικὰ ὕλας, τὸ ὅποῖον προὔποτιθησιν τὴν ἐκ-
δοσιν νέου Ναυαρίνου.

Διὰ τὰ λαγώψυχα ζῶα τὰ ὁποῖα φεύγουν εἰς Βυρῶπην
τὸν νόμον τῆς πατρίδος τῶν ἐκλείσθῃ εὐτυχῶς καὶ ἡ θύρα
τοῦ ἱερατικοῦ σταδίου. Ἡ Σὺ ὁδὸς δὲν χειροτονεῖ τοὺς μὴ
ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα ἐτη γεγονότας.

Κίνεν ἄλλο καταφύγιον δὲν τοῖς μένει εἰμὴ κανδυλανά-
ται εἰς τὰς συ-αγωγὰς τῶν Ἑβραίων καὶ τρελλοὶ εἰς τὸ
πρενοκομεῖον Κερκύρας.

Ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν μουσικοὺς αὐλίζονται νῦν ἐν Ἀθήναις
καὶ ὅμως μία κηδεία ἀρκεῖ νὰ τύχῃ τὴν ἡμέραν τῆς μου-
σικῆς τῶν πλατειῶν καὶ αἱ πλατεῖαι μένουν ἔρημοι τῆς
σακτικῆς αὐτῆς διαχύσεως.

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς κ. Βέλκερ πολὺ φοβούμεθα μήπως δὲν
ἐπιθεωρῇ τίποτε.

Τὰ δημοτικά μας αἰωροῦνται μεταξὺ μωρῶν καὶ παιδιῶν.

Ὁ δήμαρχος κ. Χωματιανὸς ἀναγγέλλει ὅτι φεύγων
ἔφησε δημαρχεύοντα τὸν πρῶτον πάρεδρον, ἀλλὰ διὰ νὰ
μὴν κλαύσῃ καὶ ὁ δεύτερος ἄφησε κ' ἐκεῖνου μερικὰ καθή-
κοντα.

Δηλαδὴ ὅταν τινάζῃ ὁ πρῶτος τὸ χῶμα μετ' ὁ φυάρι-
κατὰ τῶν Ἀθηναίων, νὰ ῥίχνῃ καὶ ὁ δεύτερος χάριν δια-
σκεδάσεως μερικάς φούχταις.

Εἰς τὴν δευτέραν παράστασιν τοῦ Ἀνακρέοντος τοῦ κ.
Κορομηλᾶ εἰς τὸν Ἀ' Ὀρφέα» ἔγινε μικρὰ πολιτικὴ διαδή-
λωσις. Τὰ πολιτικὰ ἰδεώδη τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἐφημερί-

— Ἴδου ὁ δολοφόνος μου! ἐφώναζε. Συλλάβετέ τον!

Ὁ Τρενὼ ἐκάλεσεν ἓνα τῶν κλητῆρων εἰς ὃν παρέδωκε
τὸν Σίμωνα Τριβουλλιάκ, τὸν ὁποῖον ὠδήγησεν εἰς τὸ πα-
ρακείμενον δωμάτιον.

— Κύριε Δωρναί — εἶπε πρὸς τὸν Ἐδουάρδον — διὰ τὸν
ἄνθρωπον αὐτὸν σᾶς ἐγγυῶμαι ἐγώ! Δύνασθε νὰ μένετε ἡ-
συχος. Ὅ,τι ζητῶ παρ' ὑμῶν εἶναι νὰ μὴ εἴπητε εἰς οὐ-
δένα τι.

— Ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν ἱκανότητά σας, ἀπεκρίθη ὁ
Ἐδουάρδος καὶ χαιρετίσας ἐξῆλθεν.

Ὁ Τρενὼ μείνας μόνος ἤρχισε νὰ σκέπτεται.

— Τί συμφέρον ἡδύνατο νὰ ἔχῃ — ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν —
ὁ Δεσορέλ ἐξαφανίζων τὸν Ἐδουάρδον; Τί ἄλλο . . . ἔάν
ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κόμητος Σαῖν-Μὼρ ἀπέθανε καὶ οὗτος ἐσκέ-
φθη νὰ ὑποκλέψῃ τὴν ἀτομικότητά ἐκεῖνου καὶ τὸ ὄνομα
διὰ νὰ λαβῇ τὴν κληρονομίαν . . . Ἀλλὰ τότε, ἀφοῦ ἐ-
κείνος ἦτο ὁ κληρονόμος, ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἡδύνατο νὰ ζη-
τήσῃ τίποτε. — Ἀλλ' ὁ Ἐδουάρδος, ὅστις ἔχανε δύο ἐκα-
τομμύρια εἶχεν ἄμεσον συμφέρον νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν δόλον
ἐάν ὑπῆρξεν. Ἄρα ὁ Ἐδουάρδος ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ.

Μετά μικρὰν σιωπὴν ὁ Τρενὼ ἐξηκολούθησε·

— Καὶ ὅμως εἶναι δυνατόν νὰ συνέβησαν καὶ ἄλλως τὰ
παράγματα. Τὸ γεγονός τῆς ἀποπείρας εἶναι βεβαιωμένον.
Ὁ Κόμης ἴσως ἔχει ὁμοιότητά τινα μετ' ὁ Δεσορέλ καὶ ὁ

Ἐδουάρδος ὡς ἐκ τούτου ἡπατήθη. Ὁ Ἀμεδαῖος πρὸ δεκτῶ
μηνῶν ἀκόμη εἶχε πέμψει ἐκ Βομβάης τὴν φωτογραφίαν του
εἰς τὸν Κόμητα ἐντὸς ἰδιογράφου ἐπιστολῆς του. Ὅστις εἶδε
τὴν φωτογραφίαν δὲν δύναται ἢ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ πα-
ρουσιασθεὶς κληρονόμος εἶναι τὸ πρωτότυπὸν τῆς. Ἡ τέλος
ὁ Ἐδουάρδος Δωρναί πιθανὸν ἐνδομύχως νὰ μὴ ἀμφισβᾶλλῃ
περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ Κόμητος, ἐλπίζων ὅμως ὅτι δύ-
ναται νὰ προσβάλῃ τὴν ταυτότητά του καὶ νὰ τῷ ἀρπάσῃ
τὴν κληρονομίαν, νὰ ἐπλάσῃ δλον αὐτὸν τὸν μῦθον, νὰ ἐ-
μίσθωσιν τὸν Τριβουλλιάκ διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας
τῆς δικαιοσύνης ὡς ὁ δολοφόνος του καὶ νὰ καταδειξῇ ὡς
συνενοχὸς του τὸν Κόμητα καὶ τὸν Ῥιγώ! Ἀλλὰ τίς εἶ-
ναι αὐτὸς ὁ Ῥιγώ; Μήπως ὁ Μαρκήσιος Μωρυγιν; Αὐ-
τὸ θὰ τὸ ἀνακαλύψωμεν. Ἐάν τώρα ὁ Ἀμεδαῖος ἀποδει-
χθῇ συνένοχος τοῦ Τριβουλλιάκ δηλαδὴ Δεσορέλ, τότε δὲν
εἶναι πλέον ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κόμητος . . .

Ὁ Τρενὼ ἦτο ἀληθῶς στενοχωρημένος καὶ ὅμως ἀφίστο
μετ' εὐχαριστήσεως εἰς τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοὺς διὰ τῶν
ὁποίων ἤθελε νὰ φθάσῃ εἰς συμπέρασμα. Δυστυχῶς ὅμως
ἐκάστη ὑπόθεσις εἶχε τὸ συμπέρασμά της καὶ ἐκάστη τὰς
πιθανότητάς της. Δύο δὲ ἀλήθειαι ἀντιμαχόμεναι καὶ κα-
θαρῶς ἀντιφατικαὶ δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξωσι. Ποῦ ἦτο
ἡ ἀλήθεια καὶ ποῦ ἡ πλάνη; Ἴδου τὸ ζήτημα.

δος, οί ἐκδικηταὶ τῆς προδοθείσης πατρίδος καὶ τοῦ διασπαθισθέντος δημοσίου πλούτου, κ. κ. Κουμουνοῦρος καὶ Δεληγιάννης, παρέστησαν μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τῶν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως.

Τὴν περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος κρίσιν τοῦ κ. Δεληγιάνη τὴν ἀνέγνωμεν εἰς τὴν *Πρωτὰν*. Τὸ δράμα τοῦ κ. Κορομηλᾶ κηρύσσεται ὑπουργικώτατον καὶ ἐπομένως ὅτι θέλει καταλάβει θέσιν μετὰ τῶν ὀλίγων πρωτοτύπων ἔργων.

Τώρα ἀναμένομεν τί θὰ γράψῃ ὁ κριτικὸς τοῦ Ἑθνικοῦ Πνεύματος κ. Κουμουνοῦρος.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Πολλοὶ ἐπιστρατῖαι εἶναι ἄνθρωποι τῆς τάξεως καὶ τοῦ νόμου. Ἐννοοῦν νὰ ἐξαντλήσουν τὴν προθεσμίαν τῶν 50 ἡμερῶν, ἕως τότε δὲ παίζουν μετὰ τὴν χωροφυλακὴν τὸ κρυφτό. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τέλους ἀνακαλύπτεται ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος, ὅστις τὸν συναντᾷ.

Ὁ ἐπιστρατῖας φαίνεται ἄνθρωπος ὅστις διόλου δὲν δυσχεραίνεται ἐκ τῆς συναντήσεως.

— Νὰ πιάσουμε, τοῦ λέγει, ἐν' ἀμαξί, σὲ παρακαλῶ.

— ὦ! μάλιστα, μάλιστα.

Καὶ ἡ ἀμαξα παρουσιάζεται.

— Ὅριστε, λέγει ὁ νέος πρὸς τὸν χωροφύλακα, κάμνων εἰς αὐτὸν τὰς τιμὰς τῆς εἰσόδου.

— Ὅχι δὲ ὀρίστε.

— Ὅχι, ὄχι, πῶς γίνεται.

Καὶ ὁ χωροφύλαξ εἰσέρχεται πρῶτος, ἐνῶ τὸ θυμὰ του βάζει ὑπὸ ἄτμον τὰ πόδια του καὶ ἀκόμα φεύγει.

Ἐν τῷ στρατῶνι ἀξιωματικὸς ἔκαμνε θεωρίαν.

Μεταξὺ ἄλλων ἡρώτα ἐπιστρατῖαν φοιτητὴν πόσα καὶ ποῖα εἶναι τὰ σκεύη τοῦ στρατιώτου, ἐννοῶν παραβάναι, καρακαζάναι, τενεκέδες καὶ ἄλλα.

Ὁ φοιτητὴς κάμνων ὅτι δὲν ἐννοεῖ ἀπαντᾶ μετὰ βλακώδους μεγαλοφυΐας :

— Σκεῦη τοῦ στρατιώτου εἶναι ὁ λοχίας, ὁ ἀνθυπολοχαγός, ὁ ὑπολοχαγός καὶ ὁ λοχαγός.

Εἰς τὸν Ἀνακρέοντα ἀδμονῶν διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐνάρξεως ἡρώτα εἰς πῶς δὲν ἀρχίζουν.

Ὁ φίλος Π. τοῦ ἀπαντᾷ : Δὲν ἐγδύθησαν ἀκόμα οἱ ἡθοποιοί.

Ὁ κ. Κορομηλᾶς ἐὰν ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ ἑλληνικὸν μίμον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὥρειλε πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ρίψῃ τὰς βῆνας τῶν ἡθοποιῶν, αἵτινες ὑπεκρίθησαν τὰς εταίρας.

Ἐσυχασθήκαμε τὸν Ἀνακρέοντα ὅστις ἐσίμωσεν εἰς τοιαύτας σιμὰς βῆνας.

Ἄλλ' ἐκείνη ἡ μύτη τοῦ Πετρίδου, ὁ καθομαλιάς τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐνῶ ὁ δυστυχὴς ἀκόμη ἐντύετο εἰς τὸ καμαρίνι του.

Τί μυτοσιδηρόδρομος !

Ἐν ἀνέκδοτον τοῦ ἀποθανόντος υἱοῦ τοῦ ἐνδόξου Ναυάρχου Κανάρη :

Ὅτε ἦν βουλευτὴς τὸ 1868 ἀνέβη εἰς τὸ βῆμα διὰ νὰ ἐμιλήσῃ, τὸν παρεκλούθησε δὲ καὶ τὸ κυνάριον τοῦ τοιοῦτον ὑπερηγάπα καὶ ὠνόμαζεν Ἀνώνυμον.

Ἐκάθησε δὲ ἀκριβῶς παρὰ τὸ ποτήριον ὕδατος τοῦ ῥήτορος.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

Ζητεῖται ὁ Μαρκήσιος ! Τί γίνεται ὁ Μαρκήσιος Μωρυγύ !

Ὁ Μαρκήσιος εἶναι Παρισῖνος. Ἐρχεται δὲ τότε μόνον εἰς τὸ Βασιναῖν, ὁσάκις—λέγουσιν αἱ κακαὶ γλώσσαι—ἔχει ἀνάγκην χορημάτων, τὰ ὅποια δανεῖζεται ἀπὸ τὸν Κόμητα τοῦ Σαιν-Μὼρ, ὅστις ἔχει ἄπειρον πρὸς αὐτὸν ἐμιστοσύνην.

Ὁ Μαρκήσιος κατῴκει, ὡς εἶδομεν, ἐν διαμέρισμα τοῦ δευτέρου πατώματος στενῆς τινος ὁδοῦ, ἣτις διέσχιζεν ἐκείνην τοῦ Ἀγ. Μαρτίνου καὶ προχωροῦσα ἔφθανεν εἰς τὴν λεωφόρον Σεβαστουπόλεως, ἐνῶ ἡ πορεία αὐτῆς ὑπὸ ἄλλο πάντοτε ὄνομα ἔφθανε μέχρι τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγ. Διονυσίου, διατέμνουσα οὕτω τὰς τρεῖς παραλλήλους ταύτας ὁδούς.

Ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν ξενοδόχον του ὁ Μαρκήσιος ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος, τὸ ὅποιον ἐπεβαρύνετο εἰς τὰ βιβλία τῆς μετρίων μηνῶν ἐνοίκια καὶ προγεύματα, μετὰ πλουστικά, τὰ ἔξοδα τοῦ φωτισμοῦ καὶ ἐξήκοντα κάνιστρα ζύλα διὰ τὴν θερμάστραν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο ὑπάλληλος—τοῦτο ἔλεγεν ὁ Μαρκήσιος Μωρυγύ, διστείνεται δὲ ὅτι τῷ καθυστεροῦνται μισθοὶ δύο μηνῶν καὶ συγχρόνως ὅτι ἔλπιζεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ κληρονομήσῃ ἀνώνυμὸν τινα θεῖαν

του. Ὅτι ἐδανείζετο ἀπὸ τὸν Κόμητα τοῦ Σαιν-Μὼρ ὁ Μαρκήσιος δὲν τὰ εἶδιδε ποτὲ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, τὰ ἐφύλαττε δι' ἐαυτὸν, δηλαδὴ διὰ τὸ ἀπόγευμα καὶ τὰς νύκτας, ὅτε ἦτο ὁ Μαρκήσιος, διότι μέχρι τῆς μεσημβρίας ἦτο ὑπάλληλος.

Ἄλλ' ἡ ξενοδόχος, ἣτις δὲν ἠδύνατο νὰ περιμένῃ τὸν θάνατον τῆς θείας τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ νὰ πληρωθῇ ἐπεσκέπτετο καθ' ἐκάστην πρωΐαν τὸν Μαρκήσιον—τὸν Ἀλέξανδρον ἤθελα νὰ εἶπω—καὶ ἐζήτει τὸ ἐνοίκιον καὶ ἄλλα ἐφευρόμενα.

— Ἀ ! νὰ σὰς εἶπῶ κ. Ἀλέξανδρε ... Ἐγὼ δὲν ἐνοικιάζω τὸ σπῆτί μου διὰ τίποτε—ἔλεγε—ἀρκετὰ ὅτι σὰς περιέμενα τόσον καιρόν.

— Ὅλίγας ἡμέρας ἀκόμη, πέντε ... τρεῖς, κυρία Βερνών, καὶ θὰ πληρωθῇτε μέχρις ὁλοῦ. Καθίσατε παρακαλῶ.

Καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα, ἐφάνη ἡ ὑπρέτρια.—Μαρία—αἶαν φάλην Μαλάγα. Καὶ ἀνοίξας τὸ ἀρμαρίον του, τὸ ὅποιον ἦτο καὶ ὁ καθρέπτης του συγχρόνως, ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του διάφορα γλυκύσματα, δίπτυρα καὶ ὀπώρας ζαχαρωμένας.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἐκοῦσα ἀκούσα ἔδωκεν εἰς τὴν Μαρίαν τὰ κλειδιά καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν αὐτὴ μετὰ τὴν φάλην τοῦ ὠραίου οἴνου τῆς Μαλάγας.